

вмѣщавать въ него противоположности, е явно противорѣчіе, и право *развала* на законъ за противорѣчіе.

§. 41.

Нъ что-то ся съвмѣщава у прѣдмѣта, то съставлява неговѣ-тъ *особеность*. Тая особеность не допушта на прѣдмѣта да бѣде такъвъ и заедно и накъвъ, и слѣд. Като го кара да бѣде всякога единъ сѣщый, производи това, что-то ся нарича *тождество* на прѣдмѣты-ты.

Изясненіе: Съ имя *особеность* разумѣва ся такъво свойство на прѣдмѣта, кое-то произходи отъ свойственно нему *само* съвмѣщеніе на това, что-то има у него, и кое-то прави отъ него нѣчто отлично отъ всяко друго, така что-то всичко, что-то и да си прѣдставимъ, въ отношеніе камъ тоя прѣдмѣтъ, ще бѣде вече *друго*. Спротивъ това свойство, никой прѣдмѣтъ неможе да бѣде другъ нѣкой, безъ да прѣстане да е това, что-то е; сѣществува ли единъ прѣдмѣтъ *особено*, той ще си има и множество-то.

§. 42.

Уничтожили ся тождество-то у прѣдмѣты-ты, то и прѣдставленія-та ся смѣшять, а пакъ мышленіе-то по свое-то естество, ище *различеніе* (§. 20). Това ищеніе съставлява второй *основенъ законъ за мышленіе*, извѣстенъ подъ имя законъ за *тождество* (*principium identitatis*).

Изясненіе: Чловѣкъ, кога е по ума побръкнѣлъ, често не съзнава себе такъвъ, какъвъ-то е наистинѣ, нъ си ся мысли друго нѣчто. Тая изгуба въ съзнаніе-то за своѣ-тъ отдѣлнѣ личность, коя-то е равна само сама на себе, обыкновенно ся придружява съ *смѣшеніе* прѣдставленіе-то за самага себе съ прѣдставленіе за друго, а това му недопушта да распознае себе отъ друго. Нъ